

Encyklopedia Solidarności

<https://encysol.pl/es/encyklopedia/hasla-rzeczowe/14533,Stocznia-im-Komuny-Paryskiej-w-Gdyni.html>
19.05.2024, 18:33

Stocznia im. Komuny Paryskiej w Gdyni

Hasło wydrukowane w **Tom I**

Stocznia im. Komuny Paryskiej w Gdyni. 3 XI 1922 w Wejherowie utworzono spółkę Stocznia w Gdyni Towarzystwo z ograniczoną poręką, gdzie pod okiem dyr. Rajmunda Stodowskiego remontowano statki handlowe i kutry rybackie. Kilka lat później firma upadła. 9 V 1927 jej właściciele utworzyli Stocznnię Nauta, którą wkrótce zlikwidowano. 31 XII 1927 powstała Stocznia Gdyńska SA, w której naprawiano okręty wojenne i statki handlowe. W X 1928 większość akcji spółki przejęła firma Danzinger Werft (właściciel Stoczni Gdańskiej). Od I. 30 w zakładzie budowano m.in. okręty dla Marynarki Wojennej. W 1934 w Stoczni pracowało 195 osób. 9 III 1936 z powodu złej sytuacji finansowej spółki podjęto decyzję o jej rozwiązaniu i postawieniu w stan likwidacji, do czego jednak ostatecznie nie doszło. 23 II 1937 nowym większościowym właścicielem Stoczni został katowicki trust Wspólnota Interesów Górniczo-Hutniczych. Pod okiem dyr. inż. Jerzego A. Badiana dokonano rozbudowy zakładu, przenosząc jego funkcje produkcyjne do nowo powstałych obiektów. Wybudowano tu wówczas pierwszy w Polsce pełnomorski statek handlowy – drobnicowiec Olza. 16 I 1940 zakład został przejęty przez Niemców i zamieniony w filię stoczni Deutsche Werke Kiel A.G. z Kolonii: remontowano tu okręty wojenne i produkowano elementy okrętów podwodnych. W 1941 w Stoczni pracowało 2 tys. osób, w 1944 – 7 tys. (łącznie z więźniami z utworzonej w Gdyni filii obozu koncentracyjnego Stutthoff). Alianckie naloty z 9 X 1943 i 18/19 XI 1944 dokonały w Stoczni poważnych zniszczeń. W poł. 1945 zakład przeszedł w polskie ręce, stając się częścią tzw. Grupy Stoczniowej. Tzw. starą stocznnię przemianowano na Stocznnię nr 12, a tzw. nową – na Stocznnię nr 13. W VI 1945 zostały one przejęte przez Zjednoczenie Stoczni Polskich i odbudowane. Do końca l. 40. dokonywano tu jedynie remontów i przebudowy parowców i in. statków. W

1947 Stocznię nr 12 przekształcono w Remontową Obsługę Statków Przedsiębiorstwa Żeglugowego Gal, Stocznię nr 13 przemianowano na Stocznia Gdyńską. 30 III 1951 nadano jej nazwę Stocznia im. Komuny Paryskiej w Gdyni. Odtąd w zakładzie budowano duże statki, m.in. serię drobnicowców motorowych B-53 dla ZSRS. W 1956 utworzono Biuro Projektowo-Konstrukcyjne za czele z inż. Romualdem Perkowskim. W późniejszym okresie budowano m.in.: trawlerzy rybackie, holowniki pełnomorskie, masowce i gazowce. Stało się to możliwe m.in. dzięki rozbudowie Stoczni w l. 1959-1963 oraz w l. 70. Po ogłoszeniu 12 XII 1970 podwyżek cen mięsa i in. artykułów żywnościowych rano 15 XII 1970 większość załogi Stoczni im. Komuny Paryskiej (dalej: SKP) nie podjęła pracy i zorganizowała wiec na terenie Stoczni. Wkrótce 1,5 tys. stoczniowców wyszło z zakładu i udało się z pracownikami in. gdyńskich zakładów pracy do KM PZPR, nast. do Prezydium MRN. Podjęto negocjacje z przewodniczącym Janem Mariańskim, prowadził je KS w składzie: Stanisław Słodkowski, Marian Walas, Krzysztof Muskała, Sławomir Grześkowiak (wszyscy z SKP), Emilian Kozłowski, Włodzimierz Ilnicki (Zarząd Portu Gdynia), Krzysztof Bojko i Edmund Hulsz – przewodniczący KS (PPDiUR Dalmor). Podpisano wówczas „Protokół porozumiewawczy” oraz uzyskano zgodę J. Mariańskiego na zorganizowanie przez E. Hulsza gdyńskiego KS w Dalmorze. Po jego utworzeniu udano się do Zakładowego Domu Kultury ZP Gdynia przy ul. Polskiej, gdzie powstał Główny KS, na czele z S. Słodkowskim i jego z-cą – Kazimierzem Mizerskim. Tuż przed północą członkowie GKS zostali aresztowani i osadzeni w AŚ w Wejherowie. 16 XII 1970 załoga SKP nie podjęła pracy, zorganizowano wiec w zakładzie, żądając uwolnienia aresztowanych. W tym celu przymuszono dyr. Michała Tymińskiego do wysłania delegacji do Prezydium MRN oraz Dowództwa Marynarki Wojennej, delegacja nie spełniła swojej misji. Stoczniowcy postanowili, że nast. dnia wyjdą na ulice. Po południu członek Biura Politycznego KC PZPR Zenon Kliszko zdecydował o blokadzie SKP, zwolnieniu pracowników oraz poddaniu ich weryfikacji przy ponownym przyjmowaniu; załoga nie została o tym poinformowana. Wieczorem Zjednoczenie Przemysłu Okrętowego zdecydowało o zawieszeniu pracy w SKP z dn. 17 XII 1970;

wicepremier Stanisław Kociołek w telewizyjnym wystąpieniu wezwał stoczniowców do podjęcia pracy. O północy zmilitaryzowano Stocznę. Rankiem 17 XII 1970 milicja oraz wojsko zablokowały wyjścia z peronu stacji Stocznia Gdynia od strony drewnianego pomostu oraz torowiska; o 5.50 ostrzelały z karabinów maszynowych idących do pracy pracowników SKP, ZP i firm kooperujących. Zginęło 11 osób, w tym 5 pracowników SKP (Jerzy Kuchcik, Stanisław Lewandowski, Ludwik Piernicki, Jan Polechoński i Zygmunt Polito), wiele osób było ciężko rannych (m.in. stoczniowiec Adam Gotner), wiele aresztowano. W proteście przeciwko tym tragicznym wydarzeniom tego samego dnia na ulicach Gdyni doszło do demonstracji, które zostały brutalnie spacyfikowane przez WP i MO: zginęło 7 osób, w tym 2 pracowników SKP (Marian Wójcik i Zbigniew Wycichowski). Poległych stoczniowców pochowano nocą 19/20 i 20/21 XII 1970 na cmentarzach w Gdyni-Witominie, Gdańsku i Wejherowie. 18 XII 1970 SB rozpoczęła weryfikację pracowników zamkniętego zakładu, w wyniku której z 8509 stoczniowców 659 zweryfikowano negatywnie. 20 XII 1970 uruchomiono Stocznę. Ks. dr Hilary Jastak, proboszcz parafii NSPJ w Gdyni, udzielił rodzinom zabitych i poszkodowanych wszechstronnej pomocy (od 20 XII 1970 corocznie odprawiał mszę żałobną w intencji ofiar Grudnia '70). 17 I 1971 ks. H. Jastak wysłał list do prymasa Stefana Wyszyńskiego, w którym opisał przebieg wydarzeń. W kościele NSPJ powstała Kaplica Portowców, Stoczniowców i Ludzi Morza upamiętniająca wydarzenia Grudnia '70. W I 1971 wśród pracowników SKP zrodził się pomysł budowy pomnika ofiar Grudnia '70; został on zrealizowany 10 lat później. 14 VIII 1980 rozpoczął się strajk okupacyjny w Stoczni Gdańskiej im. Lenina. W piątek 15 VIII 1980 Andrzej Kołodziej zorganizował strajk okupacyjny w SKP. Pierwsi zastrajkowali pracownicy Wydz. K-2. Przejęto radiowęzeł – odpowiedzialny: Zygmunt Pałasz, i drukarnię stoczniową, zwaną odtąd Wolną Drukarnią Stoczni Gdynia, działali w niej m.in.: Andrzej i Maciej Butkiewiczowie, Zygmunt Sabatowski, Tadeusz Kijewski, Andrzej Słomiński, Jerzy Rajchel (drukowano też ulotki i prasę dla MKS). Wydawnictwa trafiały m.in. do parafii NSPJ w celu dalszego ich kolportażu. 15 VIII 1980 strajkujący opracowali 17 postulatów. Żądano m.in.: rozwiązania istniejących

związków zawodowych i utworzenia nowych niezależnych (postulat nr 1), zagwarantowania prawa do strajku (postulat nr 5), pełnej jawności życia politycznego i gospodarczego (postulat nr 7), zniesienia cenzury (postulat nr 8) oraz uwolnienia więźniów politycznych (postulat nr 17). Kiedy 16 VIII 1980 w SG Lech Wałęsa osiągnął porozumienie z dyrekcją i ogłosił zakończenie strajku, dyr. SKP Willi Fandrey poinformował o tym pracowników SKP, którzy zaczęli opuszczać Stocznnię. Kilkunastominutowe przemówienie wygłoszone przez A. Kołodzieja spowodowało, że większość osób pozostała w zakładzie i strajku nie przerwano. Wieczorem SG podjęła strajk solidarnościowy; wysłano delegację (m.in. Krzysztofa Jankowskiego) do ks. H. Jastaka z prośbą o odprawienie w SKP polowej mszy św. w dniu następnym. W nocy 16/17 VIII 1980 A. Kołodziej i Lech Jędruszewski udali się do SG jako delegaci SKP. 17 VIII 1980 o godz. 11.00 ks. H. Jastak odprawił w Stoczni mszę św., w której uczestniczyło ok. 5 tys. osób. 18 VIII 1980 wybrano KS przy SKP, w którego skład weszło 39 osób, na czele z A. Kołodziejem i Leszkiem Krauze jako wiceprzewodniczącym. Przedstawicielami do MKS byli: Henryk Mierzejewski i Andrzej Kozicki. Pod nieobecność A. Kołodzieja jego obowiązki na terenie zakładu pełnił członek KS Tadeusz Pławiński. 18-31 VIII 1980 ks. Edward Ryba odprawiał w SKP codzienne msze św. Od 20 VIII 1980 w Stoczni działała poczta strajkowa. 20 VIII 1980 wydano „Strajkowy Biuletyn Informacyjny MKS” zawierający żądania strajkujących załóg; 23-31 VIII 1980 w drukarni SKP wydrukowano 14 nr. „Strajkowego Biuletynu Informacyjnego «Solidarność» SG”. 27 VIII 1980 ks. H. Jastak wysłał prymasowi S. Wyszyńskiemu szczegółowe informacje o gdyńskich strajkach (zawiozła je delegacja kilku pracowników SKP). Po podpisaniu Porozumień Sierpniowych (z ramienia SKP sygnował je A. Kołodziej) 1 IX 1980 KS SKP przekształcił się w Komitet Założycielski NSZZ przy Stoczni im. Komuny Paryskiej w Gdyni. 5 IX 1980 ukazał się 1. nr „Biuletynu Informacyjnego” sygnowanego przez Komitet Założycielski NSZZ przy SKP. 17 IX 1980 wyłoniono 9-osobowe Prezydium Komitetu Założycielskiego „S” przy SKP, w skład którego weszli: A. Kołodziej (delegat do MKZ), A. Kozicki (przewodniczący), T. Pławiński i H. Mierzejewski (obaj wiceprzewodniczący) oraz 5 członków: L. Krauze, Czesław

Zarzecki, Marian Tyszko, Zdzisław Ślesarow i A. Gotner; poinformowano o tym w nr. 4 „BI” z 23 IX 1980, sygnowanego odtąd przez Komitet Założycielski „S” przy SKP. Pismo redagowali m.in.: Mariusz Różański, Czesław Richert, A. Kozicki, Wojciech Białoskórski, Mieczysław Welke, Piotr Onuszko, Zbigniew Adamski, Józef Krasnodębski, Edward Szmit i Krzysztof Zapart. Ostatni przed 13 XII 1981 nr: 6 (56), ukazał się 11 XII 1981. IX-XII 1981 wydawano „ITP: Informacje Teleksowo-Prasowe”. 16 IX 1980 powołano Społeczny Komitet Budowy Pomników Ofiar Grudnia 1970 w Gdyni. Początkowo jego przewodniczącym był A. Kozicki, w 1981 Andrzej Szmaciński. Ogłoszono konkurs na projekt pomnika, który wygrał Stanisław Gierada. Pomnik wybudowano przy wielkim zaangażowaniu pracowników SKP, zwłaszcza J. Schmidta, St. Kosińskiego i A. Nowackiego. 17 XII 1980 w 10. rocznicę grudnia odsłonięto pomnik przy ul. Czechosłowackiej oraz tablice pamiątkowe nieopodal peronu kolejowego Gdynia Stocznia i przy Urzędzie Miasta. 24 I 1981 powołano KZ „S” przy SKP w Gdyni; przewodniczącym został A. Kozicki, wiceprzewodniczącym T. Pławiński. Wyłoniono Prezydium KZ (funkcje i obowiązki określono 2 II 1981) w składzie: A. Kozicki (przewodniczący), T. Pławiński (wiceprzewodniczący, informacja i sprawy ekonomiczne), H. Mierzejewski (skarbnik, sprawy finansowe), A. Gotner (sprawy organizacyjne, budowa Pomnika Ofiar Grudnia '70), M. Różański (informacja), Z. Ślesarow (sprawy organizacyjne i wewnętrzstoczniove, postulaty i ankiety) i M. Tyszko (sprawy socjalne, mieszkaniowe, zapomogi). Załoga SKP uczestniczyła w strajkach ostrzegawczych, które odbyły się w Regionie Gdańskim: 22 I 1981 w godz. 8.00-12.00 (przeprowadzony decyzją MKZ Gdańsk w proteście przeciwko nierealizowaniu przez rząd porozumień z Gdańska, Szczecina i Jastrzębia-Zdroju oraz w celu poparcia postulatu „S” dot. wprowadzenia wolnych sobót), 27 III 1981 w godz. 8.00-12.00 (na apel KKP w związku z kryzysem bydgoskim) oraz 28 X 1981 w godz. 12.00-13.00 (w proteście przeciwko złemu zaopatrzeniu kartkowemu oraz polityce zastraszania „S” i społeczeństwa przez władze). W poł. 1981 do zakładowej „S” należało 9,5 tys. pracowników. W VII 1981 delegatami SKP na I WZD Regionu Gdańsk byli: A. Kozicki, T. Pławiński, H. Mierzejewski, Elżbieta Dudziuk, A. Gotner, Marek Narzyński, Marian

Stachura, Ryszard Sidwa, Henryk Wodniak i Elżbieta Hinc. Do ZR zostali wybrani: H. Mierzejewski oraz A. Kozicki (także do Prezydium ZR), który z tego powodu zrezygnował z funkcji przewodniczącego KZ, jego miejsce 19 X zajął T. Pławiński. 15 VIII 1981 ks. H. Jastak odprawił w Stoczni rocznicową mszę św. Delegatami SKP na I KZD byli: A. Kozicki, H. Mierzejewski oraz T. Pławiński, który został członkiem KKR. Od 8 XII 1981 od godz. 12.00 załoga Stoczni znajdowała się w stanie gotowości strajkowej zgodnie ze stanowiskiem Prezydium KK i ZR Gdańskiego, planujących przeprowadzenie 24-godz. strajku powszechnego w przypadku, gdyby władze rządowe, szykujące się do siłowej rozprawy ze społeczeństwem i „S”, uzyskały na podstawie sejmowej uchwały specjalne pełnomocnictwa. W nocy 12/13 XII 1981 internowano m.in.: A. Kozickiego, E. Szmidta, H. Mierzejewskiego, Cz. Richerta i Z. Ślesarowa. Zawieszono działalność Społecznego Komitetu Budowy Pomników Ofiar Grudnia 1970. 14 XII 1981 w SKP proklamowano strajk okupacyjny, jego organizatorami byli działacze, którzy uniknęli internowania: T. Pławiński, Cz. Zarzecki, Franciszek Rusinek, M. Tyszko, Zdzisław Mientki i Leszek Demczuk. Strajk rozpoczął się na Wydz. W-4 i K-3, przejęto radiowęzeł, strajkowało 5 tys. osób. 15 XII 1981 o godz. 3.00 pod bramę gł. podeszły jednostki ZOMO i 2 grupy pancerne WP. Stoczniowców wezwano do opuszczenia zakładu w ciągu pół godz. Część strajkujących wyszła ze Stoczni, w której pozostało niewiele ponad 2 tys. osób. Przed 5.00 wojsko i milicja podjęły akcję zastraszania strajkujących. W wyniku negocjacji ustalono, że stoczniowcy wyjdą ze Stoczni o 6.00 (po godzinie milicyjnej), w zamian unikną aresztowania. Tak też się stało. Z. Mientki powiadomił ks. H. Jastaka o sytuacji w SKP. Do 24 XII 1981 zakład pozostawał zamknięty. T. Pławiński, który został zwolniony z pracy, przeszedł do działalności w podziemnych strukturach „S” (członek RKK „S” Gdańsk, współorganizator Radia „S”) aż do aresztowania (2 XI 1982). W I 1982 w SKP powstała TKZ „S”; od pocz. jej liderem był Roman Stegart; do 1989 działali w niej m.in.: Mirosław Jezusek, Czesław Szweda, Jerzy Miotke, Janusz Śniadek, Jan Roman, Maciej Orłowski, Józef Lanc, Ryszard Darowski, Paweł Slezynsier, Marek Pacholec, Sylwester Gliniecki, Kazimierz Stachowski, Michał Lademan, Kazimierz Langhamer, Zenon Zbucki, Lech Sadowski, Bogdan

Jankowski, Andrzej Tyrka, Marian Pokojski, Waldemar Pasturczak, Henryk Podlaski, Stanisław Kuchnio, M. Stachura, Bogumił Wspaniański, Czesław Kozik, Zygmunt Oleksiak, Jerzy Głowczewski, Tadeusz Chrzan. Wydawano własne pisma: „Biuletyn”, późn. „Biuletyn Informacyjny”, nast. „Informator Wojenny”, IX 1984 – VIII 1986 „Kadłub”. Na terenie SKP kolportowano wiele wydawnictw podziemnych: książki (m.in. „Mały konspirator”), pisma („Nasz Czas”, „Tygodnik Mazowsze” i in.), zdjęcia, medale, znaczki poczt podziemnych i in. druki okolicznościowe, które dystrybuowali m.in. M. Jezusek, Cz. Szweda, J. Miotke i M. Orłowski; ważnymi punktami przerzutowymi były: przychodnia lekarska przy SKP (szczególną pomoc niosły: Zefiryna Zuchowska, dr Janina Malina i dr Halina Franciszkiewicz) oraz Zespół Szkół Budowy Okrętów (m.in. Jerzy Sińczak, Krystyna Krzewska, Ewa Kurpiewska, Maria Tanas). Działalność TKZ finansowana była ze składek działaczy „S” SKP. Za finanse odpowiedzialni byli gł. R. Stegart i Cz. Szweda. Większość pieniędzy przeznaczano na zapłatę grzywien zasądzonych stoczniovcóm przez kolegia ds. wykroczeń oraz na pomoc rodzinom internowanych, aresztowanych i uwięzionych. Podobną działalność prowadził ks. H. Jastak, pisząc listy w ich obronie do władz administracyjnych i sądowych oraz niosąc pomoc charytatywną. Wsparcia udzielały także inne gdyńskie parafie: Matki Boskiej Nieustającej Pomocy (o. E. Ryba), Chrystusa Króla (ks. Edmund Skierka) i św. Andrzeja Boboli (ks. Andrzej Czerwiński). Rodziny uwięzionych otrzymywały pomoc także od ks. Henryka Jankowskiego oraz Kurii Gdańskiej. Po 13 XII 1981 wielu działaczy „S” trafiło do więzienia. Najwyższe wyroki otrzymali: Jan Kupiturski (4,5 roku), L. Demczuk (4 lata), Krzysztof Rączkowski (3,5 roku) oraz Bogusław Gawrysiak, Jan Hermanowicz, Ryszard Kłós i Piotr Rink (po 3 lata). 13 XII 1981 – 1989 za działalność solidarnościową zwolniono z zakładu 40 osób, w tym M. Jezuska. Pomoc prawną nieśli stoczniovcóm adwokaci: Eligiusz Włodarczyk, Małgorzata Orlińska i Andrzej Muża. TKZ inicjowała stoczniovcówe protesty, patriotyczne uroczystości i manifestacje. 31 VIII 1982 zorganizowano demonstrację która przeszła przez miasto, złożyła kwiaty pod Pomnikiem Ofiar Grudnia '70 i starła się z ZOMO; aresztowano ponad 100 osób. 11 i 12 X 1982 podczas strajku w SG nie pracowali

również stoczniowcy z kilku Wydz. SKP. Oprócz noszenia oporników najczęstszą formą protestu stoczniowców były przerwy w pracy, malowanie hasel z żądaniem uwolnienia osób internowanych, aresztowanych i uwięzionych oraz wywieszanie transparentów. 17 XII 1982 i 1983 TKZ (we współpracy z Szymonem Pawlickim i in. aktorami Teatru Dramatycznego w Gdyni) przeprowadziła przed Urzędem Miejskim spektakularne akcje upamiętniające ofiary Grudnia '70. Współorganizowano manifestacje 1 i 3 V. Jedną z najgłośniejszych był kontrpochód 1 V 1982 w centrum Gdyni zorganizowany przez R. Stegarta i M. Jezuska. Bieżącą działalność TKZ omawiano na zebraniach (na pocz. 1982 odbyło się na statku, kolejne w mieszkaniach prywatnych). Ważne informacje przekazywano sobie z pomocą łączników. W III 1982 powstała podziemna II KK „S”, w której skład z ramienia SKP wszedł P. Slezynsier. Jej członkiem był także współpracujący z TKZ „S” SKP Jan Gawin. Obaj zostali aresztowani na przełomie 1982/1983. W 1984 przewodniczącym TKZ został R. Stegart. 28 II 1985 w godz. 12-12.15 na kilku wydz. Stoczni przeprowadzono strajk w proteście przeciwko proponowanym przez rząd podwyżkom cen. Zapowiedziany na ten dzień przez TKK „S” strajk solidarnościowy został wcześniej odwołany, jednak informacja ta nie dotarła do działaczy SKP. Z powodu uczestnictwa w strajku dwaj pracownicy Wydz. Szkoleniowego: Roman Zwiercan i Adam Borowski, zostali zwolnieni z pracy. 6 III 1985 weszli na stoczniowy komin i podjęli protestacyjną głodówkę, którą zakończyli po nieprawdziwych, jak się później okazało, obietnicach przywrócenia ich do pracy. W I 1986 Edward Frankiewicz i R. Zwiercan założyli Grupę Zakładową Solidarności Walczącej, wydającą pismo „Solidarność Walcząca” i przeprowadzającą wiele akcji na terenie zakładu. W poł. I 1987 TKZ „S” i Rada Grupy SW przy SKP zażądały od dyrekcji Stoczni przywrócenia do pracy osób zwolnionych z powodów politycznych po 13 XII 1981. Mimo prób R. Stegarta i in. działaczy, nie udało się w V i VIII 1988 wywołać strajku okupacyjnego w SKP. 20 IX 1988 pracownicy Stoczni powołali 20-osobowy Komitet Założycielski „S” przy SKP, z R. Stegarterem na czele. 13 X 1988 wybrano Prezydium: Ireneusz Bieliński (przewodniczący), E. Frankiewicz (wiceprzewodniczący), W. Pasturczak (sekretarz), A. Tyrka

(skarbnik). Wkrótce utworzono Komitet Organizacyjny „S” SKP, 22 III 1989 wybrano jego Prezydium: E. Frankiewicz (przewodniczący), R. Stegart (wiceprzewodniczący) i 5 członków: J. Lanc, Z. Oleksiak, M. Orłowski, L. Sadowski i J. Stanecki. 17 IV 1989 nastąpiła ponowna rejestracja „S”. 15 V 1989 w SKP do „S” należało 1,4 tys. pracowników na ok. 6 tys. ogółem zatrudnionych, w przeciągu kilku następnych miesięcy liczba ta wzrosła do 2,2 tys. osób. 26 VI 1989 wybrano Prezydium KZ „S” w składzie: J. Śniadek (przewodniczący), R. Stegart (wiceprzewodniczący) oraz członkowie: Kazimierz Jeleński, Henryk Sokołowski, Aleksandra Wojtarowicz-Kopacz, T. Chrzan, Cz. Szweda, M. Lademan i Władysław Pawelec. Ponownie wydawano „Biuletyn Informacyjny NSZZ «Solidarność»”, redagowany m.in. przez: J. Lanca, Wandę Miszkę, Bogdana Dolnego i M. Orłowskiego. Wraz ze zmianą ustroju przyszły nowe plany co do przyszłości Stoczni. Planowano przejęcie jej przez norweską firmę Kvaerner, jednak negocjacje przeciągały się. 19 VII 1989 z inicjatywy „S”, w poczuciu współodpowiedzialności za losy zakładu, pracownicy Stoczni zastrajkowali. Jednym z 13 postulatów KS, na którego czele stanął J. Śniadek, było uzyskanie od dyr., inż. Zbigniewa Maciejewskiego informacji o „stanie negocjacji dotyczących wejścia Stoczni w Spółkę z Norwegami”. Do przejęcia zakładu jednak nie doszło i 29 XI 1991 przekształcono go w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pn. Stocznia Gdynia SA. W międzyczasie (7 I 1990) reaktywowano Społeczny Komitet Budowy Pomników Ofiar Grudnia 1970 w Gdyni. W skład jego Zarządu weszli: A. Gotner (przewodniczący), Jan Netzel, J. Śniadek, Ewa Stojowska (z SKP), Sz. Pawlicki (Teatr Dramatyczny), Emilian Sławiński (Stocznia Nauta). Dwudziestolecie działalności Stoczni w wolnej Polsce, obfitujące w gospodarcze wzloty i upadki, nie zakończyło się dla niej szczęśliwie: od 2008 zakład pozostaje w stanie likwidacji.

Krzysztof Filip

[Gdynia, Region Gdańsk](#)

[Poprzedni Strona](#)
[Następny Strona](#)

[Zgłoś błąd](#)